

Un bumerang que torna a tota vela

El Govern valencià, que viu en una permanent desfilada amb bombo i platerets, cada vegada escolta més xiulits per allà on passa. La política de megaprojectes i de menysteniment als seus oponents se li gira en contra, com un bumerang que ha decidit emprendre el viatge de tornada.

El Govern valencià, mirant d'acontegar-ne els desafectes, va proclamar que la visita papal –que potser mai no se sabrà què va costar– tindria un important impacte econòmic, gràcies a l'afluència d'un milió i mig de visitants. Sa santedat, en canvi, va ser capaç d'obrar el miracle: va buidar els comerços durant el segon cap de setmana de rebaixes. A més, el gruix de pelegrins no va ser tan elevat, ja que segons càlculs del col·lectiu Contrastant i d'*El País*, i fins i tot segons fonts de la policia local, amb prou feines van aplegar-se un quart de milió de visitants. La por a una ciutat presa pels fidels i la por a patir lipotímies va espantar els uns i els altres, que joiosament gaudiren, en felicitat comunitària, de dos dies de platja.

És una sensació prou estesa que, del viatge de Benet XVI, se'n va fer un gra massa. Una opinió no sols triomfant entre els agnòstics o dins de moviments com Jo no t'espere. Una opinió que comparteixen creients de soca-rel.

I és que el Consell, com l'Ajuntament de València i la Diputació, van organitzar la festa vaticana com si es tractara de la seua boda. Un casament amb la Santa Seu en un estat aconfessional, pel qual no van reparar en despeses: "Allò que faça falta", van repetir Francesc Camps i Rita Barberà, davant la insistència dels partits opositors per conèixer la magnitud de la factura.

L'ocultisme respecte a la xifra, que l'any que ve farà pública el xicotet dimoni de la Generalitat Valenciana que és el síndic de Comptes, és un símpto-

ma d'inseguretat i de dubte: la política de megaprojectes del Consell, que el president Camps ha atenuat i cultivat alhora, ja no tapa les mancances evidents del País Valencià en sectors bàsics i, encara pitjor, n'agreuja un deute que és, de llarg, el més alt de l'estat en relació amb el PIB autonòmic. Gairebé el doble de la mitjana, nogensmenys.

La confirmació. L'estada de Joseph Ratzinger a València ha deixat clar quin pot ser el principal enemic del PP per revalidar les seues majories absolutes a les capitals, les diputacions i la Generalitat: l'enemic és ell mateix.

La catàstrofe del metro, malgrat la insistència del PP a atribuir-ho a una "errada humana fortuïta", ha deixat al descobert què hi ha rere la façana: una precarietat en serveis elementals que és comuna a moltes societats, però que en el cas valencià agafa volada tot just per la magnificència del decorat que amaga les insuficiències.

Escenari i tramoia a banda, però, hi ha diversos camps en què els executius del PP que conviuen al País Valencià podrien haver pecat en excés. Tot seguit n'anàlitzem una desena.

Són aspectes sobre els quals els populars s'han posicionant clarament. En alguns casos, fins i tot, han estat armes llançables contra l'oposició i els ciutadans desafectes. Ara resulta que les armes llançables eren bumerangs, i alguna amenaça de fer-los mal.

Víctor Maceda

AIGUA... PER A QUI?

El PP valencià no deixa de conrear el discurs de l'aigua, però ara és un discurs per goteig, no "a manta". Després d'haver-se enfrontat, fins i tot, amb l'Associació Valenciana d'Agricultors (AVA), al president de la qual van demanar que dimetira per defensar el canvi de traçat del transvasament Xúquer-Vinalopó, el Govern valencià s'ha centrat a denunciar la sequera existent i a commemorar, com cada any, la derogació del transvasament de l'Ebre, en aquest cas amb una campanya de reivindicació que ha costat un milió d'euros. En tot cas, el PP ha afluixat, potser conscient de la contradicció que implica clamar pel líquid element i, alhora, aprovar macrourbanitzacions arreu del país. Fins i tot alguns municipis governats pel PP en els quals estava prevista la construcció de dessaladores, han fet marxa enrere: en un principi van negar-se de pla a la construcció d'aquestes plantes al seu territori, "pel mal que provoquen al medi ambient".

DE L'ALTA VELOCITAT A LA POCA SEGURETAT

El dramàtic accident de metro del passat 3 de juliol ha deixat al descobert els problemes endèmics d'una línia, la número 1, que cada dia agafen desenes de milers de persones. En matèria de ferrocarril, però, la gran preocupació del Govern valencià, i dels empresaris autòctons, ha estat pressionar el Govern estatal perquè acabe com abans millor el TGV amb Madrid. El PSOE acusa el PP de no haver-hi invertit prou, durant els anys de govern de José María Aznar, i s'ha compromès a enllestir l'obra el 2010. Massa tard, repeteixen els membres de l'executiu de Francesc Camps. Massa tard per a una economia –sobretot, el sector industrial– que travessa moments difícils i que, sense l'AVE que connectarà el País Valencià